

ΚΡΑΤΟΥΝΤΑΣ
ΤΟ ΧΕΡΙ ΣΟΥ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Νικολέτα Φώτη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Πένυ Ραμαντάνη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ατελιέ εκδόσεων
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ατελιέ εκδόσεων

Έκδοση: Αθήνα, Ιανουάριος 2026

ISBN: 978-960-468-440-3

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΑΣ
ΣΤΑ SOCIAL MEDIA

© Copyright ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΙΧΑΛΗ ΣΙΔΕΡΗ

Ανδρέα Μεταξά 28 και Θεμιστοκλέους, Εξάρχεια, 106 81 Αθήνα Τηλ.: 210 3301161-2-3
e-mail: info@siderisbooks.gr • www.siderisbooks.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή του έργου ή μέρους αυτού χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη. Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά. Οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική.

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΝ

Εικονογραφημένα Παραμύθια • Κόμικς • Παιδική και Εφηβική Λογοτεχνία

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Μυθιστόρημα • Ποίηση • Θέατρο • Δοκίμιο

ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ

Εκπαιδευτικά • Σχολικά Βοηθήματα • Ιταλικά Εκπαιδευτικά

• Δίγλωσσα Λεξικά • Δίγλωσσοι Διάλογοι

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ / ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ / ΙΣΤΟΡΙΚΑ / ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΥΛΗΣ

Εκδίδουμε έργα για παιδιά και ενηλίκους.

Προβάλλονται και προωθούνται στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Διαβάζουμε Έλληνες συγγραφείς. Στηρίζουμε το ελληνικό βιβλίο.

www.siderisbooks.gr

ΝΙΚΟΛΕΤΑ ΦΩΤΗ

ΚΡΑΤΟΥΝΤΑΣ
ΤΟ ΧΕΡΙ ΣΟΥ

εκδόσεις
**Μιχαήλ
Σιδερή**

Αφιερωμένο στη μητέρα μου
και σε όλα τα άτομα που πάσχουν
από τη νόσο Alzheimer
και στους φροντιστές αυτών
για το έργο τους

ΚΡΑΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΧΕΡΙ ΣΟΥ

Μια φορά και έναν καιρό, ψέλλισα και είδα τα μάτια της να ανοίγουν μεμιάς, να μου σφίγγει το χέρι και να χαμογελά, ένιωσα την καρδιά μου να σπάει από συγκίνηση και από νοσταλγία για την εποχή που φώλιαζα εγώ στη δική της αγκαλιά, που εκείνη κρατούσε το δικό μου χέρι και μου έλεγε το αγαπημένο μου παραμύθι. Ένιωθα τόση ασφάλεια, που όλοι οι φόβοι μου χάνονταν μεμιάς και έγερνα στην αγκαλιά της ήρεμη. Λοιπόν έτσι ήθελα και εγώ τώρα να διώχνω τους δικούς της φόβους, κι έτσι, πριν τελειώσω το παραμύθι είχε γείρει το κεφάλι της και είχε κοιμηθεί τόσο ήρεμη στην αγκαλιά μου, όσο εγώ τότε στη δική της.

«Άνοια» είπε ως διάγνωση η γιατρός μας, μια υπέροχη γιατρός και άνθρωπος.

«Δηλαδή» της είπα «δεν θα θυμάται ποια είμαι κάποια στιγμή;»

«Ναι, και αυτό, αλλά όχι μόνο» μου είπε και ήξερε πολύ καλά ότι ήθελα χρόνο να το δεχτώ όλο αυτό.

«Αυτό το χάπι και πολλή ηρεμία, ό,τι και αν σου πει δεν θα προσπαθείς να της αλλάξεις γνώμη».

«Τι μπορώ να κάνω για να αλλάξει αυτό;»

«Τίποτα. Μόνο αγάπη και να μην ξεχάσεις ποτέ ότι αυτή μπορεί κάποια στιγμή να μην σε θυμάται, εσύ όμως θα θυμάσαι ότι είναι η μητέρα σου».

«Εντάξει» έγνεψα με το κεφάλι μου.

«Πάμε, μαμά» της είπα και στο μυαλό μου έπαιζαν οι λέξεις και στην ψυχή μου τα συναισθήματα. Ούτε που θυμάμαι εκείνη την ημέρα πόσες φορές

τη ρώτησα «ποια είμαι εγώ;»

«Η κόρη μου» απαντούσε και έπαιρνα μια βαθιά ανάσα ικανοποίησης. Είχα την αίσθηση πως όσο θυμόταν εμένα, κρατούσαμε σε απόσταση αυτόν τον αόρατο εχθρό που είχε έρθει για να μας αλλάξει τη ζωή. Πως όσο γνώριζε το ίδιο της παιδί ένα γερό νήμα την κρατούσε στην πνευματική διαύγεια. Όσο μού απαντούσε, ήμασταν κι οι δυο ασφαλείς.

Τα σημάδια ήταν εμφανή, σταδιακά και αυξανόμενα μπερδευόταν στο σπίτι μέχρι που άρχισε να ξεχνάει αντικείμενα και ονόματα. Την έβλεπα μέρα με την ημέρα να θυμώνει, να επιτίθεται χωρίς λόγο, δίχως αιτία και όλα αυτά γίνονταν πιο έντονα με τον καιρό. Δεν είναι ότι δεν τα έβλεπα, τα αναγνώριζα τα σημάδια από την πρώτη στιγμή, από την πρώτη φορά που πήγαμε βόλτα και

μου είπε «πού είμαστε τώρα;»

Η καθημερινότητα ήταν έντονη και εγώ έβαζα στο μπαούλο της ψυχής μου κάθε τι διαφορετικό που συνέβαινε και το έκλεινα καλά για να μην μπορώ να το μελετήσω, να το αναλύσω, μα πάνω από όλα να το δεχτώ.

Τίποτα δεν ήταν ίδιο όπως παλιά, αυτή ήταν η αλήθεια που δεν μπορούσα να δω τότε. Ο καιρός περνούσε κάπως έτσι, δειλά, με φόβο και με καχυποψία για το αύριο, για την άγνωστη συμπεριφορά της, και αυτό το αύριο ήρθε και ήταν σκληρό και πολύ επίπονο.

«Εσύ τι γυρεύεις εδώ μέσα, δεν ντρέπεσαι;» μου είπε και έβαλε τα χέρια της στη μέση και με κοιτούσε με ύφος σαν να είχα κάνει κατάληψη στον χώρο.

«Μαμά, τι λες;»

«Ποια μαμά; άντε φύγε, τράβα στο σπίτι σου».

Η καρδιά μου χτυπούσε πολύ δυνατά

τα χέρια μου έτρεμαν.

«Ποια είμαι εγώ;» τη ρώτησα και ευελπιστούσα να ακούσω «η κόρη μου» για άλλη μια φορά, αντί αυτού όμως άκουσα:

«Και εγώ πού θες να ξέρω ποια είσαι εσύ; να φύγεις θέλω».

«Εγώ είμαι, μαμά» είπα σε μια απέλπιδα προσπάθεια να την επαναφέρω, μα η φράση μου σαν κούφια, εξανεμίστηκε μαζί με την ανάσα μου. Μαχαίρια με κάρφωναν στο σώμα και στην ψυχή μου, τα μάτια μου άρχισαν να τρέχουν, τα δάκρυα έγιναν κύματα που έφτασαν στον λαιμό και οι λυγμοί ούρλιαζαν τον πόνο της ψυχής μου.

«Ποια είμαι, σε παρακαλώ, πες μου».

Με κοίταξε ψυχρά, γύρισε την πλάτη και έφυγε.

«Ποια είμαι» ψέλλισα βλέποντάς την να φεύγει.

«Ποια είμαι» μονολόγησα ξανά μήπως

και οι λυγμοί μου την κάνουν να θυμηθεί ποια είμαι.

Βουνό το σπίτι και με πλάκωσε και εγώ στα συντρίμια του δεν μπορούσα να κουνηθώ, όταν βρήκα λίγες δυνάμεις πήγα κοντά της.

«Με αγαπάς;» τη ρώτησα.

«Ναι αμέ» μου είπε και χαμογέλασε.

«Αχ, Παναγία μου» σκέφτηκα «παροδικό ήταν, ευτυχώς».

Όμως αυτός ο διάλογος για το ποια είμαι, χωρίς να παίρνω την απάντηση που λαχταρούσα, ύστερα να της εξηγήω κλαίγοντας μπας και το θυμηθεί ή το νιώσει, ήταν πλέον η καθημερινότητά μας.

Στην επόμενη επίσκεψη στη γιατρό μας ήρθε και η επιβεβαίωση ότι η νόσος Αλτσχάιμερ είχε προχωρήσει.

«Μόνο αγάπη και φροντίδα χρειάζεται και να οπλιστείτε με συγκαταβατικότητα».

Ευχαρίστησα τη γιατρό για να φύγουμε, παρόλο που δεν ένιωθα έτοιμη να φύγω και δυνατή να αναλάβω αυτή την άγνωστη, για μένα, ευθύνη.

«Πάμε σπίτι» είπα στη μητέρα μου.

«Πού είναι;»

«Μαμά, πάμε στο σπίτι μας, θα το δεις και θα το θυμηθείς».

«Όχι, δεν έρχομαι».

«Έλα, πάμε τώρα, μη με παιδεύεις άλλο» της είπα με έντονο ύφος.

«Όχι, σου είπα, μία φορά!» μου είπε και έκανε πίσω τρομαγμένη από τον τόνο της φωνής μου.

«Πάμε να πάρουμε παγωτό να φάμε» της είπα, σκεφτόμενη ότι ίσως κατάφερνα να την ξεγελάσω τάζοντάς της κάτι όμορφο, όπως ξεγελούν τα παιδιά, για να καταφέρουμε να φύγουμε για το σπίτι. Κι όντως, με το παγωτό τα κατάφερα.